

P. S. U. DE C.

AN I

15 Mai 1950

Nr. 10

Imprime a Paris, 4, Av. du Bel-Air. (XII)

Le Gerent: E. Granier

67 bis, rue Dutot. PARIS XV.

DECLARACIO-PROGRAMA DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

Sota la presidència del secretari general, company Joan Comorera, va reunir-se el 25 de febrer prop-passat el Ple del Comitè Executiu Provisional del Partit Socialista Unificat de Catalunya. El Comitè Executiu Provisional va prendre nota amb profunda satisfacció dels considerables avenços aconseguits en la tasca de recuperació i consolidació del Partit a Catalunya i a l'exterior. Analitzà totseguit la situació present, interior i internacional i aprovà per unanimitat un projecte de "Declaració-Programa" i acordà passar-lo a estudi i discussió dels militants per tal que un document de tanta transcendència sigui obra efectiva de tot el Partit. Durant aquests tres mesos els militants han discutit a fons el projecte de "Declaració-Programa" i han proposat una quantitat considerable de qüestions que el milloren i l'enriqueixen, sense contradir, però, la línia general proposada pel Comitè Executiu Provisional.

En la reunió del dia 6 del mes corrent, el Comitè Executiu Provisional va felicitar-se i agrair la col·laboració intel·ligent i constructiva dels militants: va comprovar els resultats excel·lents d'una sana i justa aplicació del centralisme democràtic, la pràctica de la veritable democràcia interna i aprovà el text definitiu de la "Declaració-Programa" del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Hou's ací el text de la "Declaració-Programa", llei del Partit, elaborada pel Partit:

"El Comitè Executiu Provisional saluda fraternalment els Partits Comunistes i Obrers i les forces progressives que lluiten per la pau, per la democràcia i el socialisme i particularment el Partit guà, el Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. i el nostre mestre en marxisme-leninisme, company Stalin.

El Comitè Executiu Provisional saluda amb fervent entusiasme l'alliberament nacional del poble xinès, dirigit pel gloriós Partit Comunista de Xina i el seu dirigent Mao Tse Tung, el tractat d'amistat i aliança de la U.R.S.S. i la República democràtica de Xina, victòries històriques que asseguren la invencibilitat del camp antiimperialista, de la pau i del socialisme.

El Comitè Executiu Provisional saluda fraternalment les democràcies populars i llurs Partits dirigents comunistes i obrers, baluards de la pau i constructors d'una vida superior, socialista, la vigilància revolucionària dels quals ha desemmascarat les criminals conspiracions imperialistes i llurs agents Rajk, Costov, Coci Dodge....

El Comitè Executiu Provisional saluda fraternalment els comunistes de Iugoslàvia perseguits, torturats, assassinats per la banda titista i l'heroisme dels quals alliberarà els pobles iugoslavs del terror feixista de Tito, instrument dels imperialistes, i els reincorporarà al camp de l'internacionalisme proletari, al camp del socialisme.

El Comitè Executiu Provisional saluda fraternalment els militants del Partit, la classe obrera, els treballadors, les forces populars i els patriotes de Catalunya que lluiten contra el règim feixista de Franco i Falange i pel restabliment de la República i de les nostres llibertats nacionals. Saluda fraternalment la classe obrera, els treballadors, les forces populars i els patriotes espanyols i molt especialment el Partit Comunista d'Espanya, l'estimat partit germà i avantguarda combatent en la lluita per la República democràtica i popular.

El Comitè Executiu Provisional ret fervent homenatge als milers d'herois del Partit que han fet el suprem sacrifici per la causa sagrada del proletariat: herois simbolitzats

per Josep i Conrad Miro, Lina Odena, Casadevall, Girabau, Roca, Sorret, Carrero, Puig-Pidemunt, Valverde, Mestres, Fusimanya, caiguts en els camps de batalla de la nostra guerra, en el "maquis" francès, en els camps de tortura hitleriana, en les guerrilles soviètiques.

Els monopolistes anglo-saxons, dirigents del camp imperialista, de guerra i de neofoixisme, cobegen Espanya per fer-ne camp de batalla i cixí atòmic de la guerra que històrica ont preparen contra la Unió Soviètica, les democràcies populars i el moviment obrer i progressiu internacional. Els imperialistes anglo-saxons s'apoderen de les riqueses bàsiques, dels ports i dels punts estratègics espanyols i sostenen amb tot llur poder el règim criminal de Franco i Falange. Els imperialistes anglo-saxons, enemics mortals d'una veritable democràcia, d'una república democràtica espanyola, no han renunciat ni renunciaran als plans innobles de disfressar el franquisme amb pinzellades "democràtiques" si la necessitat de desorientar i paralitzar l'opinió internacional els hi obliga.

Aquesta unitat indissoluble del problema espanyol i de la situació internacional, per bé que augmenta la complexitat de la nostra lluita, assenyala amb claredat el camí que hem de seguir. La lluita per l'anorreament del franquisme, per la República democràtica i popular, per l'exercici lliure del dret d'autodeterminació dels pobles hispànics, portany al combat general que el camp antiimperialista, de la pau i del socialisme mena contra el camp imperialista, provocador de guerra i forjador del neofoixisme. Les victòries del camp antiimperialista són les nostres victòries i la victòria que assolirem amb l'anihilament del règim franco-falangista canviarà a fons la correlació de forces entre els dos camps en l'anomenat, per hipocrèsia, "occident cristià" d'una Europa que els imperialistes no saben on comença i on acaba.

Aquesta realitat històrica augmenta la nostra responsabilitat i ens obliga a intensificar i accelerar la lluita alliberadora, ens obliga a realitzar i a realitzar en unes tasques fonamentals: organitzar el Partit arreu de Catalunya i lligar-lo indissolublement a la classe obrera, a la pagesia, a la massa popular; unir i dirigir la classe obrera, unir i dirigir la pagesia i aliar-la a la classe obrera; assolir la unitat nacional combatent dels catalans, la unitat combatent dels pobles hispànics, la unitat de línia i d'acció amb el Partit Comunista d'Espanya.

El Comitè Executiu Provisional afirma, doncs, que la tasca principal ha de desenvolupar-se a Catalunya mateix i que la unitat nacional combatent dels catalans pot assolir-se en el moment actual, sobre la base dels següents principis:

- 1.- Manteniment de les Institucions catalanes i republicanes i formació de Governos d'unitat nacional.
- 2.- Lluita per una pau durable que alliberarà Espanya de les urpes imperialistes, dels provocadors de guerra i de neofoixisme.
- 3.- Lluita contra el règim franco-falangista i els imperialistes que pretenen armarsógar Espanya als horrors d'una tercera guerra mundial.
- 4.- Lluita contra tota maniobra que tendeixi, mitjançant un canvi de façana, a sabotajar la proclamació de la República democràtica popular.
- 5.- Lluita sense defallença ni concessions fins a l'anihilament complet del règim foixista de Franco i Falange, fins al restabliment de tots els drets democràtics per una República democràtica popular.
- 6.- Lluita per tal d'assegurar als catalans l'exercici lliure del dret inalienable i imprescriptible d'autodeterminació.

El Comitè Executiu Provisional afirma, també, que la unitat nacional combatent dels catalans és necessària i assolible per a un llarg període posterior a la liquidació del règim franco-falangista, període de consolidació i desenvolupament de la República democràtica i popular espanyola i dels drets i llibertats nacionals de Catalunya. I proposa com a base de discussió a les forces populars i patriotes de Catalunya, el Programa següent:

- 1.- Nacionalització dels monopolis, de les banques i assegurances, dels serveis públics i dels transports, de les indústries d'interès nacional. Els capitalistes estrangers i els nacionals que no hagin participat o no tinguin responsabilitat en els crims comesos pel règim franco-falangista seran indemnitzats conforme les lleis establiran. Els béns dels falangistes i dels capitalistes corresponents dels crims del règim de Franco y Falango seran confiscats i els criminals, sotmesos a la justícia popular.
- 2.- Reforma agrària sobre la base del principi: "la terra per al que la treballa". Repartiment en propietat de la terra necessària a una vida humana, de llibertat i de benestar, a jornaleros, rabassaires, mitgers, masovers, arrendataris de tota mena i petits propietaris. Anul·lació de deutes, hipoteques i altres crèdits usuraris. Ajut d'Estat a les cooperatives agràries de producció que, voluntàriament els pagoses organitzin. Els propietaris patriotes seran degudament indemnitzats.
- 3.- Unió voluntària i amb drets iguals de les nacions que formen part de l'Estat espanyol en el si d'una Federació Democràtica de Repúbliques hispàniques.
- 4.- Reconeixement sense reserves del dret a separar-se, a constituir-se en Estats independents i sobirans, dels pobles de l'anomenat Marroc espanyol i d'altres colònies.
- 5.- Igualtat absoluta de drets polítics, civils i socials per a homes i dones.
- 6.- Assegurar al poble una vida digna i humana, lliure i democràtica, de pau. Els principis generals d'aquesta política seran:
Indemnització justa a les víctimes del franquisme, tenint cura especial dels vells, vídues, orfes i mutilats de guerra.
Efectivitat del dret al treball, al repòs i a la cultura.
A treball igual salari igual sense distinció d'edat ni sexe.
Readaptació professional i qualificació professional, especialment de la joventut obrera i pagosa.
Reajustament i regulació de' sous i salaris per tal d'eleva progressivament el poder adquisitiu del poble. Fixació d'un salari mínim vital que satisfaci les necessitats d'una vida civilitzada.
Assegurances socials a càrrec de l'Estat: vacances, assistència mèdica i farmacèutica, sanatoris i cures de repos, maternitat, vellesa, atur forçós, accidents i incapacitat de treball.
Els recursos per a satisfer aquestes necessitats seran extrets principalment de l'impost progressiu sobre la renda i les herències i per la incautació de les grans fortunes amuntegades des del 18 de juliol del 1936 pels falangistes i els col·laboradors del règim franquista.
- 7.- Escola única, laica, obligatòria i gratuïta. Escoles tècniques i professionals, instituts i universitats al servei del poble i a les quals pugui anar sense traves la joventut obrera i pagosa.
- 8.- Llibertat de consciència i de cultes, igualtat de drets de creients i no creients, separació de l'Església i de l'Estat.
- 9.- Creació d'un Exèrcit hispànic democràtic dotat de la tècnica més moderna, Exèrcit que no sigui el defensor dels interessos de classe i de casat, sinó el braç armat de la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques per a garantir i defensar la independència i sobania patries i salvaguardar les conquestes i les llibertats populars. En la creació d'aquest Exèrcit seran utilitzats els quadres de l'actual que no hagin participat en els crims del franquisme, els caps i oficials i classes de l'antic Exèrcit Republicà Popular, professionals o procedents de milícies i els caps guerrilleros i els guerrilleros que han demostrat llur capacitat i abnegació, heroisme i fidelitat a la causa de la independència d'Espanya i de les llibertats nacionals dels pobles hispànics.

El Comitè Executiu Provisional, amb l'ajut entusiasta i abnegat dels militants del Partit, sabrà fer front a la seva responsabilitat, perseguirà i intensificarà la lluita fins a assolir la victòria definitiva.

Morin Franco i Falange; Visca la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques;
Visca Catalunya; Visca el F.S.U. de C. i

París, 6 Maig del 1950

LA PRESIDENCIA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA.

El nostre secretari general ha adreçat al senyor Irla una carta que diu així :

"París, 26 d'abril del 1950

Sr. Josep Irla

Honorable President de la Generalitat de
Catalunya. COGOLIN. (Var)

Estimat President i amic :

Els serveis de la Presidència m'han fet arribar una còpia autenticada d'una carta que el senyor Manuel Serra i Moré us adreça per assabentar-vos que havia decidit prendre possessió de la Presidència del Parlament Català.

Com a Diputat del Parlament Català i ex-Conseller de la Generalitat em considero on el deure de fer-vos saber la meua opinió.

Entenc que la decisió personal del senyor Serra i Moré és arbitrària i il·legal, car si tenim en compte els precedents que per llur reiteració tenen valor de llei, el senyor Serra i Moré deixa d'ésser definitivament Vicepresident del nostre Parlament quan accepta de formar part del Govern republicà espanyol d'exili presidit pel senyor Albornoz.

Amb la mort del nostre il·lustre compatriota i amic Antoni Rovira i Virgili s'ha creat una situació delicada per a les Institucions catalanes, l'òix de les quals és, precisament, el Parlament. Estem sense President i sense Vicepresidents del Parlament i, per tant, privats de posar-lo en acció si així convingués a la lluita que el nostre poble mena contra el règim ignominiós, feixista, de Franco i Falange.

Es, doncs, d'un alt interès patriòtic posar fi el més aviat possible a aquesta situació. Alashores, considero necessari que el senyor Antoni Dot, primer Secretari de la Mesa del nostre Parlament, s'adrexi als diputats per tal de conèixer llur opinió i poder, de comú acord, elegir una nova Mesa del Parlament i una Comissió Permanent que pugui mantenir un contacte immediat amb el nostre poble i participar en la seva lluita.

Us saluda afectuosament.

Juan Comorera"

DOS DOCUMENTS INEDITS DE LENIN.

En ocasió del 80 aniversari del naixement de Lenin, l'Institut Marx-Engels-Lenin, sota els auspicis del Comitè Central del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., ha lliurat al públic dos documents inèdits de Vladimir Ilitx, en el primer dels quals Lenin es basa sobre la possibilitat de la coexistència pacífica del País dels Soviets i dels països capitalistes i, en el segon, tracten de les tasques de l'edificació econòmica de pau, precisa i subratlla la importància de l'electrificació de Rússia per a l'edificació del comunisme.

Heu'vos ací aquests dos documents :

Sobre la coexistència possible del sistema socialista i el capitalisme.

Respostes al corresponçal del "New York Evening Journal"

1 - "Espreparen a atacar Polònia i Rumania?"

No. En nom del Consell de Comissaris del Poble i en nom del Comitè Central Executiu de Rússia, hem proclamat de la manera més solenne i més oficial les nostres intencions pacífiques. Malauradament, el Govern capitalista francès incitè Polònia -probablement Romania també-, a atacar-nos. Així ho indica fins i tot una sèrie de telegrams nord-americans transmesos des de Lyon.

2 - "Els nostres plans a Asia?" Els ateuixos que a Europa: coexistència pacífica amb els pobles, els obrers i els pagesos de totes les nacions que es desenvolupen a una vida nova, una vida sense explotació, sense grans terratinents, sense capitalistes, sense marxants. La guerra imperialista del 1914-1918, guerra dels capitalistes del grup anglo-francès -i rus-, contra els capitalistes del grup germano-austriac pel repartiment del món, ha desenvolupat Asia i hi ha enfortit, com arreu, l'aspiració a la llibertat, al treball pacífic, a impedir les guerres en el futur.

3 - "Les bases de la pau amb els Estats Units?" Que els capitalistes nordamericans no ens toquin. Nosaltres no els tocarem pas. Estem fins i tot disposats a pagar-los en or les màquines, l'utilitatge, etc., útils per al transport i la producció i, no solament en or, sinó àdhuc en matèries primeres.

4 - "Els obstacles per a una pau d'aquesta mena?" Cap per part nostra. L'imperialisme per part dels capitalistes nordamericans, com de tots els altres.

5 - "La nostra opinió sobre l'expulsió de revolucionaris russos dels Estats Units?" Nosaltres els hem acollit. Nosaltres no tenim cap por de revolucionaris a casa nostra. No tenim por de ningú, en general, i si els Estats Units tenen por d'uns centenars o milers de llurs ciutadans, nosaltres estem decidits a entaular converses per tal d'acollir tots els ciutadans que els fan por, excepte, no cal dir, dels criminals.

6 - "La possibilitat d'una aliança econòmica entre Rússia i Alemanya?" Malauradament, aquesta possibilitat no és pas molt gran. Car els Scheidemann són mals aliats. Nosaltres som partidaris d'una aliança amb tots els països, sense cap excepció.

7 - "La nostra opinió sobre la demanda aliada d'extradició dels fautors de guerra?" Parlant seriosament, els fautors de guerra són els capitalistes de tots els països. Lliureu-nos tots els grans terratinents que posseïxen més de 100 hectàrees i els capitalistes que posseïxen un capital de més de 100.000 francs i nosaltres els ensenyarem a treballar útilment, els desavesoren del paper vergonyós, vil i sagrant d'explotadors i de fautors de guerres de rapinya de les colònies. Llavors les guerres seran ben de pressa absolutament impossibles.

8 - "La influència de la pau entre nosaltres sobre la situació econòmica d'Europa?" El canvi de màquines contra blat, lli i altres matèries primeres, pot ésser beneficiós per a Europa? És evident que no pot deixar d'ésser beneficiós.

9 - "La nostra opinió sobre el desenvolupament futur dels Soviets en tant que força mundial?" El futur portany al règim soviètic a tot el món. Això ha estat demostrat pels fets; n'hi ha prou amb mesurar l'augment, per exemple trimestral, de la quantitat de fulls, llibres, manifestos, diaris que parlen dels Soviets i que simpatitzen pels Soviets en tantseval país. No pot ésser d'altra manera: del moment que els obrers a ciutat, els obrers agrícoles i jornalers al camp, igual que els petits pagesos, és a dir, tots els que no recorren a l'explotació d'obres assalariats, del moment que aquesta immensa majoria de treballadors ha comprès que els Soviets els donen tot el poder a les mans, els alliberen del jou dels grans terratinents i dels capitalistes, com es pot impedir la victòria del règim soviètic a tot el món? Per la meua part, jo no en coneixc el mitjà.

10 - "Rússia pot téner encara una ingerència contrarrevolucionària de l'exterior?" Malauradament ha de téner-la, car els capitalistes són gent estúpida i golafre. Els capitalistes han dut a cap ja una sèrie d'intents d'ingerència talment estúpides i àvidos que cal téner aquests intents mentre els obrers i els pagesos de cada país no hauran reduït llurs capitalistes.

11 - "Rússia està disposada a entrar en relacions comercials amb els Estats Units?" Naturalment que hi està disposada, igual que, per altra banda, amb tots els països.

La pau amb Estònia, respecte la qual ens hem mostrat ben complanats, ha provat que estàvem disposats, sobre certes condicions, a fer, en aquest respecte, fins i tot concessions.

V. Uliànov (N. Lenin) 18 de febrer del 1920

(Publicat segons el manuscrit fet en anglès el 21 de febrer del 1920 al diari "New York Evening Journal" número 12 671. Inèdit en rus.)

Sobre el caràcter essencialment pacífic de la Unió Soviètica.

Respostes al corresponçal del "Daily Express"

1 - "La nostra opinió sobre l'aixecament del bloqueig?" Nosaltres la considerem com un gran pas endavant. Des d'ara s'obre davant nostre la possibilitat de passar de la guerra que ens ha estat imposada pels Governos capitalistes de l'Entesa a l'edificació pacífica. I per a nosaltres és l'essencial. En aplegar totes les nostres forces per al restabliment de la vida econòmica del país, arruïnat primer per la guerra entre els capitalistes pels Dardanels i per les colònies, per la guerra, després, dels capitalistes de l'Entesa i de Rússia contra els obrers de Rússia, elaboren avui, amb el concurs d'una dotzena de savis i tècnics, un pla d'electrificació de tot Rússia. Aquest pla és establert per a una pila d'anys. L'electrificació transformarà Rússia. L'electrificació sobre la base del règim soviètic crearà la victòria definitiva dels fonaments del comunisme al nostre país, fonaments d'una vida cultivada sense explotadors, sense capitalistes, sense grans terratinents, sense marxants.

2 - "Quina influència tindrà sobre les accions ofensives del Poder soviètic la decisió dels Aliats de renunciar a l'ofensiva?". Nosaltres hem estat atacats per l'Entesa i pels seus aliats i crida: Kolchak, Denikin, els capitalistes dels Estats que ens volten. Nosaltres no hem atacat ningú. Nosaltres hem signat la pau amb Estònia i hem acceptat sacrificis materials.

Espereu amb paciència i impaciència que la "decisió" dels Aliats sigui confirmada per llurs actes. Desgraciadament, la història de la pau de Versalles i les seves conseqüències prova que entre els Aliats, la major part del temps, les paraules no corresponen als actes i que les decisions resten lletra morta.

3 - "Considerem l'"statu quo" com a satisfactori per a la política soviètica?" Sí, car tot "statu quo" constitueix en política el pas de la casa vella a la nova. L'"statu quo" actual és, sota molts aspectes, el pas de la guerra a la pau. Per a nosaltres, aquest pas és desitjable. Per això, i en aquesta mesura, considerem l'"statu quo" com satisfactori.

4 - "Els nostres objectius en relació a posar fi a accions militars per part dels Aliats?". Els nostres objectius són, com ja ha estat dit, l'edificació econòmica de la pau. El seu pla detallat, basat en l'electrificació, és elaborat actualment per una Comissió de savis i de tècnics més exactament, per diverses Comissions-, d'acord amb la resolució de la sessió de febrer del 1920 del Comitè Central Executiu de Rússia.

(Escrit en anglès el 23 de febrer del 1920 en el diari "Daily Express", número 6198. Publicat per primera vegada en llengua russa segons el manuscrit.)

ACLARINT UNA FALSA INFORMACIÓ DEL C.P.E.

Donem a continuació el text de la carta que els companys Comorera i Valdés han adreçat al director de l'Oficina de Premsa d'Euzkadi :

" París, 29 d'abril del 1950.- Sr. Director de l'Oficina de Premsa d'Euzkadi-París. Distingit amic: En la pàgina 4 del No. 751, de data 25 d'abril del 1950 del vostre Butlletí es diu que els signants "han anunciat públicament llur separació de la disciplina del Partit Comunista" Com que això no és veritat us preguem de publicar el següent aclariment: "Els signants són secretari general i membre del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, respectivament, i per bé que són membres del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, com ho era el company José Díaz i ho és la companya Dolores Ibárruri del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya, orgànicament els signants no han tingut ni tenen altra disciplina que la de llur propi Partit. Mal podien, doncs, "anunciar" ni públicament ni privadament "llur separació del Partit Comunista d'Espanya". Si des del punt de vista orgànic els signants tinguessin la disciplina del P.C. de E. tampoc no se haurien "separat", perquè no tenen cap discrepància ideològica amb el Partit dirigent de la classe obrera espanyola.

Com a diputats a Corts de la República, els signants formen part del grup parlamentari P.C. de E. i P.S.U. de C. I no s'han separat ni tenen intenció de fer-ho.

Us saludem atentament. Joan Comorera. Miquel Valdés

ES CERT QUE VAN FER CREMAR EL MANIFEST COMUNISTA.

A "Lluita" número 253, del 26 d'abril, llegim:

"Una de les calúmnies més repugnants de Comorera fou la de que el Secretariat havia fet cremar una edició del "Manifest Comunista", de Marx i Engels, tresor inestimable i d'estudi indispensable per a tots els comunistes, car en establir les bases de la ciència del materialisme històric que ens ensenya les lleis del desenvolupament de la societat sentencià científicament la mort inevitable del capitalisme i el triomf inevitable del comunisme, font de la qual brollen les nostres energies inesgotables. Afirmava que la raó d'haver estat cremada, era el fet d'haver estat editada en català. El seu propòsit era donar un motiu més per exarorar els sentiments nacionalistes, especialment en els sectors intel·lectuals del Partit i, amb un cinisme increïble, en alguns indrets citava àdhuc dia i lloc en què havia estat cremada per donar més veracitat a la calúnia."

Per for aquest "desmentiment" han trigat més de vuit mesos. Hauria valgut més que callés, per tal de no obligar-nos a precisar coses que per discreció callàvem. Doncs ara ho fem, puix que ens hi obliguen.

Es cert que varen fer cremar l'edició catalana del Manifest Comunista destinada a l'interior; com és cert que abans Soliva havia fet cremar les edicions catalanes per a l'interior del discurs de Molotov sobre el 30 aniversari de la Revolució d'Octubre, el discurs de Vitxinski denunciant els provocadors de guerra a l'O.N.U., l'informe d'Idanov a la Conferència fundacional de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers i "El camí de la Victòria", del nostre secretari general; com és cert que Roman ha fet cremar les edicions catalanes destinades a l'interior de les Cartes a Navarre-Castabellà i als obrers comunistes, del nostre secretari general; com és cert que a'hans fet ac edicions en castellà de "Treball" i han estat enviades a l'interior son so que el secretari general en sabés res; com és cert que els carnets de l'anomenada J.S.U de Catalunya són en castellà.

Donem a continuació el text de la carta que el company Perramon adreçà al secretari general del Partit el 20 de Juliol del 1949, text que el company Comorera, repetim, per discreció, s'havia refusat a fer públic:

Paris, 20 de juliol del 1949

Al company Secretari General del P.S.U. de C.

Estimat company:

L'any 1948 el Secretariat del Partit va prendre l'acord d'editar en català el Manifest Comunista (Marx-Engels). Es va fer una edició per França i altres països en impressió corrent i una edició destinada a Catalunya emprant el mateix plec i amb paper bíblia especial, éssent l'única diferència en la portada la qual deien "Edicions Treball", 1948 Barcelona i no hi figurava el nom del traductor. Per tot el demés, l'edició era idèntica a la feta per a França.

Aquesta edició feta per a Catalunya estigué arreconada a la secretaria dels companys Colomer i Soliva fins a primers de l'any 1949. Fou per aquest temps que el company Colomer en va ordenar cremar aquest material, la qual cosa vàreig complir en el local situat al número 9 del carrer ..., París, (3).

Aquest ordre en va semblar inadequada i innorda de tot fonament polític. Reconec el meu error de no haver demanat les raons que motivaven aquest "auto de fe" en un material del valor que té el Manifest Comunista. El fet, però, és que jo vàreig complir aquesta ordre i la crema en ésser feta. Com sigui que jo no podia comprendre aquesta mesura, en vàreig quedar amb dos exemplars de la dita edició per tal de fer una comprovació.

Passats alguns dies vàreig confrontar les dues edicions i ni hi vàreig trebar la més petita diferència que permetés donar un motiu valable a l'ordre que en donà el company Colomer de cremar-la.

Després d'arreflexionar sobre aquest fet de gravetat -al meu entendre-, i abans de fer-ne un judici definitiu que per manca d'elements podria ésser equivocat, en considero en el deure de posar el fet a coneixement del Secretari General del P.S.U. de C. a

l'efecte que es conegui la participació que ja he tingut i escatir les responsabilitats si hi haguessin.

Reconec que havent tingut el reflex que aquesta ordre potser no era encertada, el meu deure de militant era de posar-hi tot seguit a coneixement de la Direcció, però, el principi de disciplina que en mi sempre ha dominat, va impedir que així ho fes.

Si és necessari un complement d'informació estic incondicionalment a la disposició del Partit.

Salutacions comunistes, Francesc Ferramon.

(adjunto un exemplar de l'edició creuada.)

Entà, doncs, demostrat qui és el calumniador i el únic. Està, doncs, demostrat per què els lerrouxistes de l'ex-Secretariat i aquests que els paguen no volen saber res ni de la discussió ni de la investigació que el 3 de Setembre i el 14 de novembre del 1949 el secretari general del P.S.U. de C. va demanar.

Repotin, amb el company Jdanov :

"La columna contra els militants honrats, encoberta amb la bandera de la "vigilància" és avui el procediment més estès per a encobrir, per a dissimular una activitat enemiga. Entre els calumniadors és on cal cercar, més que enlloc, els rius de vospes dels enemics no desemmascarats encara".

#####

EL CAS QUE AMERICA FA DE LA "HISPANIDAD" INVENTADA PER FRANCO.

Una de les èsses més atretinades del franco-falangisme amb el seu blau imperi ha estat el mite de la "hispanidad", emparentat per Franco per tal de fer creure als espanyols que els llatino-americans pensen d'allò més en la "madre Patria", sobretot tiranitzada per ell.

En ocasió de la mort del falangista Gallostra a Mèxic, a les butxaques del qual foren trobats uns apunts no gons amables per als mexicans, han estat escrits en la premsa d'aquell país i d'altres repúbliques centre i sudamericanes no pocs comentaris que revelen quina és l'atmosfera antifranquista en aquell continent.

Per exemple en el diari "Novedades", de Mèxic, s'han pogut llegir fins i tot coses com aquestes, degudes a la ploma dels dirigents de la Unió Nacional Sinarquista, o sigui l'organització feixista mexicana de la qual Falange havia dit que era el "partit ideològicament germà del nostre moviment", "expressió de l'opinió sana de Mèxic" i altres flar tes per l'estil: "La realitat espanyola sota el Govern de Franco deixa força desitjar. El benestar econòmic i polític segueix éssent el privilegi exclusiu de les classes anomenades elevades", que les classes populars "continuen relegades al més brutal abandonament", etc.

Si de Mèxic saltem a l'Uruguai, veurem que el diari "El Plata", de Montevideo, ha escrit, en comentar el llibre insolent del diplomàtic franquista Ernesto de la Orden Miró "Uruguay, benjamín de España": "No dubtem que el nostre Govern haurà pres bona nota d'aquestes insolències i que no deixarà de protestar prop del Govern falangista." I agregava: "L'actitud d'un alt funcionari del Ministeri d'Afers estrangers, com aquest que és l'autor del llibre que conté aquestes porres, compromet els seus caps en virtut de la falta in eligendo i de la falta in vigilando segons el principi fonamental de la legislació que compromet l'amo per la conducta del seu esclau i el propietari d'un animal en virtut dels prejudicis que la bèstia ha ocasionat".

Per la seva banda, "El Dia" ha dit que "est tracta d'un llibre escrit per un trinxo-rairex de la diplomàcia franquista que ha viscut a Montevideo" i que "hi destil·la veritat contra el nostre país i el nostre règim democràtic".

Quant al "Bien Público" s'hi ha pogut llegir: "Hem d'expressar la nostra reprobació per aquest llibre que no reflecteix l'Uruguai on els seus antecedents ni en la seva realitat, que desconeix l'estructura del seu ordre interior -social, jurídica i civil-, estructura totalment realitzada pel nostre país".

I rò no és solament l'esperit democràtic uruguaià el que es revolta contra l'imperialisme blau de la Falange, sinó que a Buenos Aires, "La Nación" ha escrit sobre unes recents declaracions de Franco a uns periodistes mexicans: "Franco ha tingut menys tacte envers Amèrica, en fer un comentari històric que val la pena d'ésser conegut, sobretot adreçat a l'Argentina. El generalíssim ha declarat que Espanya es va retirar massa aviat d'Amèrica i que calia que hi hagués restat alguns anys més abans de l'emancipació. Certament, la història no es repeteix. Chacabuco, Maipú, Junín i Ayacucho van dictar a la Metròpoli una llei tenaç".

I més avall: "Que hauria pogut oferir l'Espanya del "Deseado" Ferran VII i de la seva filla Isabel II a Amèrica en mantenir-la sota la tutela de la corona? Repassant la història peninsular hom no arriba a veure-ho..."

Més endavant, el diari argentí afegia: "El 1910, l'Argentina va celebrar el centenari de la Revolució de Maig. L'Espanya monàrquica s'associà sense reserves a aquesta commemoració solemne. Quaranta anys després, però, el generalíssim sembla voler invitar els americans a condemnar l'epopeia emancipadora, almenys com inoportuna i prematura."

I "La Nación" acabava engegant Franco a passeig amb aquests mots ben característics: "Valdria més que abans de dedicar-se a corregir la història, dediqués el seu temps a donar els darrers tocs a la seva solució dels problemes espanyols i universals."

Però no solament "La Nación", sinó que la premsa peronista diu també el seu mot al franquisme. Tanmateix, després de la forma delirant amb que Franco va rebre l'Evita Peron i que s'havia esbombat tant el tractat entre Franco i el dictador argentí, la cosa és ben significativa i deixa força mal parada la galindaina de la "hispanidad" rescalfada pel "Caudillo". Veuu que diu el diari peronista "El Líder", parlant de problemes internacionals en els quals es vol deixar posar el nas al franquisme:

"A més, hi ha els antecedents del Govern de Franco, en la guerra, en la capitulació francesa del 1940, en les relacions amb Hitler respecte les possessions franceses d'Àfrica del Nord, cose que representaven una part del preu imposat pel generalíssim per a entrar en guerra al costat de l'Eix."

Quan per Amèrica s'escrivien paràgrafs com els transcrits -i no pas per premsa comunista, precisament-, tot plegat vol dir que el règim franco-falangista fa tant de fastig i és un aliat tan inconvenient que fins i tot els panegitistes americans de fa uns anys no vacil·len a fer públiques llurs crítiques d'un règim que a la brutalitat afegeix una barroeria descomunada i que s'aguantava perquè entre els imperialistes de Wall Street la brutalitat i la barroeria hi són la norma més característica de llur política interior i exterior, perquè Franco simbolitza la diplomàcia i la propaganda "total" que Mister Acheson ha vingut a imposar aquests dies a l'Europa "occidental".

=====

SOTA EL SIGNE DE LA LLUITA PER LA PAU I LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA.

Parlant del Primer de Maig, deiem en l'anterior butlletí, que la Diada Internacional del Treball tenia enguany a l'ordre del dia la lluita per la pau i per la unitat de la classe obrera nacional i internacionalment. I així ha estat arreu del món: al País del socialisme triomfant i camí del comunisme, a les democràcies populars que edifiquen la societat socialista, en els països capitalistes en els quals el neofeixisme i els fautors de guerra no han pogut contrarestar les forces de la classe obrera i de la pau organitzades.

El Primer de Maig d'enguany ha estat en el món capitalista una grandiosa de lluita reivindicativa, alhora que un acte d'acusació de tots els treballadors contra els fautors de guerra. Ha estat, en els països alliberats del jou capitalista i en els encara sotmesos al règim de l'explotació de l'home per l'home un acte que ha refrendat la Crida d'Estocolm contra l'arma atòmica, ha estat un Primer de Maig de lluita, d'unió, d'esperança àdhuc entre les masses explotades i tiranitzades fins a les darreres conseqüències en els països colonials, semicolonials, en els pobles sotmesos encara al feixisme, com els

nostres, en els quals Franco no ha pogut ofegar l'eco del clam de les forces de la pau que creixen i es consoliden cada dia més en tots els racons del planeta.

La lluita pel pa, la unitat i la pau, inseparables aquest Primer de Maig del cor de les masses que arreu del món han manifestat llur decisió de lluitar contra els fautors de guerra, ha mobilitzat, en primer terme, més d'un milió d'homes i dones que van desfilar davant de Stalin durant sis hores per la Plaça Roja de Moscou; els 800.000 treballadors guiats pel Partit Socialista Unificat d'Alemanya per la Lutgarden del sector soviètic de Berlín; els 300.000 treballadors que van desfilar per la Plaça Venceslas de Praga; la imponent manifestació de Varsòvia començada a les 10 del matí i acabada al vespre; centenars de milers de manifestants a Bucarest; els 300.000 búlgars davant del mausoleu de Dimitroff a Sofia; els 600.000 treballadors de Budapest per la Plaça dels Herois davant de Matias Rakosi; els 100.000 treballadors que a Roma clamaven a la Plaça del Poble pel treball, la pau i la llibertat, convocats per Di Vittorio; els 400.000 japones aplegats a Tòquio davant el palau imperial; els centenars de milers de treballadors francesos que de la Nació a la Bastilla representaven el poble de París.... I amb ells, els treballadors de l'Àfrica del Sud, de l'Índia, de la Xina alliberada de les grapes de l'imperialisme, on, només a Pequín, eren 250.000 darrera les formacions de l'Exèrcit Popular desfilant davant Mao Tse Tung i Txu En Lai...

On els treballadors no han pogut celebrar el Primer de Maig en públic ha estat a Espanya, sotmesa als horrors del feixisme, com no ha pogut ésser celebrat tampoc a Grècia ni en molts països colonials. Fins i tot en la "lliure" Anglaterra, el Govern "Socialista" d'Attlee havia prohibit la manifestació que els obrers britànics celebren cada any el primer diumenge següent de la Diada internacional del Treball. Amb tot, Attlee i la seva colla no van poder impedir que més de 10.000 treballadors es manifestessin a Trafalgar Square i a Oxford Circus, de Londres; que ho fessin donant ja una prova d'internacionalisme proletari clamant contra la guerra dels imperialistes britànics a Malàsia; clamant per la independència de les colònies. Els cops de sabre que el capitalisme ha manat repartir contra els treballadors han estat clavats pels renegats del socialisme a la "liberal" i "democràtica" Anglaterra.

Però el Primer de Maig ha tingut arreu del món una ressonància poques vegades igualada d'ençà del 1890 que es celebrà per primer cop.

Tots aquests milions d'homes i dones han posat de relleu allò que és el principal significat del moment històric actual: que, amb la U.R.S.S. al cap, no és pas fàcil intimidar les forces de la pau. Forces que a la Unió Soviètica treuen llur potència d'aquest profund sentiment d'internacionalisme proletari del qual el Primer de Maig és una de les seves expressions, que arrenca d'aquesta convicció recordada pel general Xromenko, cap d'estat major de l'Exèrcit Soviètic, segons la qual "els fautors de guerra trobarien, si el cas venia, l'oposició decisiva dels Combatents de la Pau arreu del món."

Combatents de la Pau que, nosaltres catalans, hem d'ajudar a fer forts i més temibles que ho són avui contra tots els fautors de guerra, contra totes les forces de la reacció i del neofeixisme que conspiren contra la Pau, contra Franco, un dels més perillosos instruments de guerra.

ESpanya, sota el règim feixista de Franco i Falange.

Només a la indústria, el règim franco-falangista confessa que a primer d'any hi havia a Espanya 161.006 obrers en atur forçós, contra 139.425 a finals de desembre del 1948.

- Basant-se en els preus oficials franquistes, l'O.P.E. informa que el cost de la vida a les capitals ha pujat a 499'9 (base juliol del 1936- 100). Fa un any diu que era de 463'4, però la realitat és molt més negra.

- El nombre de lletres protestades el 1949 ha pujat 403 milions de pessetes al mes. El 1948 fou de 339 milions de pessetes i el 1947 no passà de 180 milions.

- La circulació de billets, que ara és de 27.297 milions de pessetes, ha augmentat de 161 milions, segons el balanç del 28 de febrer d'enguany fet pel Banc d'Espanya, el qual acaba de posar en circulació una gran quantitat de nous billets de 500 pessetes.

- Com dèiem en el Butlletí anterior, les tarifes ferroviàries han estat augmentades del 40 % per als viatgers, del 93 % les mercaderies a gran velocitat i del 103 % les de petita velocitat.

- La RENFE ha augmentat les tarifes... i els accidents ferroviaris. En el curs dels tres darrers mesos han estat fet públics 17 accidents, els darrers dels quals són: el descarrilament de Còrdova amb 11 morts i 30 ferits i el bolcament del coll de Pajares, a Astúries, amb 20 morts i uns 100 ferits.

- Una carta que costava 0.75 pessetes per a l'estranger, ara costa una pesseta.

- Ha estat autoritzada la venda i el consum de carn de balena.

- En el Butlletí número 9 dèiem que Barcelona és la capital més cara d'Espanya. En efecte, segons les estadístiques oficials, una pesseta que a Madrid té una capacitat de compra equivalent a 100, a Barcelona no val més que 0.86, a San Sebastià 0.89, a Bilbao 0.91 i en canvi 1.36 a Lugo.

- El diari falangista "Pueblo" s'alarmava el 27 d'abril del problema de l'emigració a Amèrica. Segons aquest diari, el 1946 van sortir d'Espanya 5.000 emigrants. El 1947, oron 13.000. El 1948 foren 19.000. Les estadístiques del 1949 es tancaren amb 49.000. I enguany diu que arribaran a 60.000, la majoria d'ells especialistes, sobretot del camp.

- El "Boletín Oficial del Estado" ha publicat una ordre del Ministeri d'Indústria i Comerç fixant el preu del ciment portland, en fàbrica i sense envassar, a 313 pessetes la tona, els ferros comercials a 2.823, les bigues i barros a 12.763. Aquest preu són només, però, per als protegits del règim. Tots els altres industrials han de passar per força per l'argolla de l'estraperlo.

- Per això l'edificació dona xifres tan baixes com aquestes: la mitjana mensual d'habitacions urbanes acabades en els onze primers mesos del 1949 ha estat de 1.445 contra una mitjana de 1.614 els mateixos mesos del 1948.

- Els automòbils "Renault", que fa poc es venien a 21.000 pessetes, ara en costen 41.000.

- L'Institut Nacional d'Estadística acaba de registrar 71.392 estrangers a Espanya, dels quals 17.148 han estat nous de pas. Diu que hi ha: 15.977 portuguesos, 9.618 francesos, 6.037 italians, 4.424 argentins, 3.944 cubans, 3.742 britànics, 2.754 suïssos i 1.938 nordamericans.

- I els alemanys? No en parlen. Però "Le Monde" deia el dia 7 d'aquest mes que han arribat a Espanya 50 tècnics, amb llurs famílies, per a contribuir a millorar la indústria i la defensa nacional. Aquests tècnics cobraran de 8.000 a 9.000 pessetes mensuals. Entre els contractats figura el professor Laurich, reputat en la branca d'explosius.

- Una altra manifestació de penetració estrangera: el Govern Francès ha derogat la llei que no permetia més enllà del 25 % de capitals estrangers en la indústria espanyola. Per això la Societat de construccions metal·liques "Wirtington" ha estat autoritzada a augmentar el seu capital i pot arribar a conyrolar "oficialment" el 45 % dels fons socials de l'empresa.

- Però si hi ha estrangers que van a Espanya a esprómar-la, n'hi ha d'altres que hi van a aprendre a torturar llurs pobles: Aquest és el cas del coronel Insenti, director general de Seguretat a la colònitzada Bolívia, el qual ha passat un mes a Madrid per estudiar-hi els mètodes gestapistes de la policia franquista.

- D'altres estrangers, com aquest enginyer francès encarregat de reorganitzar la "General Eléctrica Espanyola", declaren que l'ebor espanyol no pot fer hores extraordinàries, perquè va mal alimentat i això resulta antieconòmic, car llur cost no ve mai compensat pel rendiment.

- Una recent disposició recorda que l'Espanya franquista és un Estat feixista. Es tracta de l'obligatorietat dels escolars a fer els gegants a l'"Auxili Social" abans d'entrar com aprenents a tantseval el lloc. Sense això no existeix possibilitat "legal" de trobar treball.

-L'Espanya franquista és un podrimoner. Així va dir-ho el 7 de març el domageg general Yagüe a Burgos en recordar que el règim és servit per "personatges incultes, sense altre bagatge que llur habilitat per a comprar consciències, que s'enriqueixen ràpidament i que es vanagloriegon fins i tot de llur indignitat", que, "desprovistos de tot mèrit, ocupen càrrecs per als quals no estan preparats". I afegí: "I quan veiem totes aquestes coses, ens demanem quan de temps hauran d'aguantar encara la nostra paciència, fins quan Déu permetrà que hagin d'aguantar aquests individus..." La censura esborrà aquest discurs, però el "Diario de Burgos" el va publicar, car el general Yagüe és capità general de Castella la Vella.

- Però el salvatge que ha menat el Treç, l'assassí d'Astúries el 1934 i de Badajoz el 1936 ha dit després davant una delegació de la Falanga i el "Diario de Burgos" del 5 d'abril li ho ha reproduït també: "Recordau-vos sempre dels serveis que el "Caudillo" ha prestat a Espanya i a la Falanga. Amb la convicció que ell és el "Caudillo" per raó dels seus mèrits i amb la confiança absoluta en la seva serenitat i en el seu talent, obria sempre les seves ordres, convençuts que és la millor manera de servir Espanya."

- Tot el reproduït en aquestes curtes notícies vol dir que cal lluitar units i a l'interior d'Espanya, confiant en nosaltres mateixos, fins a exterminar fins a darrera conseqüència, el règim feixista i de classe franco-falangista, sense il·lusions ni defallències de cap mena.

=====

ELS DARRERS DITS DE LA COMUNA DE PARIS.

En contrast amb l'esperit reclosit que és la característica de l'ensenyament de la Història entre els escolars dels països capitalistes, "Estudis Soviètics" ens acaba de donar una mostra de com hom ensenya aquesta assignatura als deixebles de la classe novena a la U.R.S.S., equivalent al nostre primer any de batxillerat.

Aquesta ha estat per a "Estudis Soviètics" una manera ben escalcit de commemorar la Comuna de París, ara que aquest fi de maig farà 79 anys que fou esclafada amb tant d'heroisme per part dels seus defensors com de salvatgeria per part de la reacció i dels botxins manats per Gallifet.

Estem segurs que els nostres companys ens agrairan la traducció d'alguns paràgrafs relatius a la darrera part del capítol dedicat a la Comuna de París. Hou-vos afeí:

"El 20 de maig, les tropes versalleses van emprendre l'assalt general de la capital. Un traïdor els revelà un sector feble de la defensa dels comunalistes. L'endemà, dia 21, els versalleses van entrar a París per la porta de Saint-Cloud. Fou el començament d'una lluita acarnissada pels carrers de la capital, lluita que ha entrat a la Història sota el nom de "Semana Sagnant". Ací és on es manifesta amb tota la seva grandiositat l'heroisme de la classe obrera. En la seva progressió, l'enemic topà amb incessants barricades. Els comunalistes defensaven pan a pan cada carrer, cada casa, cada metre d'empedrat. Els comunalistes quiclen en una lluita desigual, però no es rendien.

Entre tants d'altres, Dombrowski, un dels millors caps de la Comuna, trobà la mort davant d'una barricada. Els comunalistes van oposar una resistència particularment acarnissada en els barris obrers. Fins i tot les dones i els nois defensaven llur capital. Prop de 10.000 obrers oren a les barricades, ambonaven els ferits, desempedraven els carrers, engayevon descàrregues. El París obrer, nodant en la seva sang, es defensà heroicament durant tota una setmana il·luminat pels incendis que destruïen els seus carrers. El 27 de maig, en fi, els versalleses van atacar el barri obrer de Belleville. Prop de 200 comunalistes que s'havien atrinxerat al cementiri del Père-Lachaise foren perseguits. A canònades, els versalleses van esbotzar les portes i es van abraonar damunt del grapat d'herois que resistien amb valentia.

Louise Michel ha contat als seus records els terribles combats cos a cos que van tenir lloc entre les tombes i les sepultures.

El vespre, aquest petit grup d'herois defensors de la Comuna fou encorclat i afusellat arrambat a la tàpia del cementiri.

En commemoració d'aquest esdeveniment, els treballadors de París organitzon cada

any una desfilada de record davant del "Mur des Fédérés".

La darrera barriada caigué el 28 de maig a la rue Ramponneau. La contrarevolució havia vençut.

"El balanç de la repressió fou espantós: 30.000 comunalistes foren passats per les armes, més de 40.000 foren empresonats i deportats als presidis de les llunyanes colònies.

"Per bé que la seva existència fou efímera, la Comuna de París ha tingut un paper històric considerable. Fou la primera revolució proletària. Certament, no va saber restar victoriosa i caigué. Caigué més que res, perquè la classe obrera de França no havia adquirit encara prou grau de maduresa. La Comuna no tenia encara el seu partit revolucionari marxista, l'únic capaç de conduir els obrers a la victòria sobre la burgesia. J. Stalin ho ha remarcat quan ha escrit: "... La direcció del Partit és l'essencial en la dictadura del proletariat, per poc sòlida i completa que s'entengui, i no pas una dictadura com fou, per exemple, la Comuna de París, que era una dictadura incompleta i fràgil." L'absència d'un partit proletari veritablement revolucionari és allò que fou la causa dels errors de la Comuna. Quan els comunalistes van emprendre l'ofensiva contra els versallesos, havien perdut ja un temps preciós d'ençà del 18 de març. El Consell de la Comuna va vacil·lar massa temps a exercir el terror revolucionari i va manca d'energia en la repressió de la contrarevolució.

"La Comuna de París va haver de lluitar en condicions particularment dures: el seu Poder es limitava a la capital estretament encorrelada per les tropes enemigues.

Una causa important de la seva desfeta fou que no va poder establir una aliança amb la pagesia.

Malgrat, però, els seus errors, la Comuna de París viurà eternament en la consciència dels treballadors de tots els països, els quals, com Marx, admiren l'heroisme dels obrers parisenques que "anaven a l'assalt del cel".

Lenin ha pesat de relleu la influència considerable que la Comuna de París ha exercit en la lluita de la classe obrera.

"Les lliçons de la Comuna de París són les que el Partit Bolxevic, dirigit per Lenin i Stalin, ha sabut aprofitar en la seva lluita per la victòria de la Revolució socialista en el nostre país."

=====

SECCIO DE CRITICA I AUTOCRITICA

=====

"La manca d'autocrítica provoca fatalment l'estancament, la podridura de l'aparell administratiu, l'augment de la burocràcia i l'efegament de la iniciativa creadora de la classe obrera. Certament, l'autocrítica dóna arguments als enemics. En aquest aspecte teniu raó. Però l'autocrítica dóna igualment materials -i un impuls-, al nostre moviment per, anar endavant, a l'alliberament de l'energia constructiva dels treballadors, al desenvolupament de l'emulació, a les brigades de xec, etc... El costat negatiu és compensat -i eclipsat-, pel costat positiu."

(Carta de Stalin a Gorki, 17 de gener del 1930)

COM ELS LIQUIDADORS DEL PARTIT MENTEIXEN ALS MILITANTS

per Evarist Massip. Wencoslau Colomer, per procuració, en el número 253 de "Lluita", publicació que fins el darrer d'agost de l'any passat fou l'òrgan del P.S.U. de Catalunya, ha tornat a calumniar el nostre secretari general, company Joan Comorera. Com tots els calumniadors, Colomer ha confiat en la bona fe dels militants del Partit per servir-los tot un càmul de mentides. Sense referir-se a la conferència que el company Comorera va pronunciar davant dels militants del Partit el dia 5 d'abril proppassat, ha volgut tergiversar el pensament polític del nostre secretari general -pensament polític del Partit, pensament polític marxista-leninista stalinista-, sobre el caràcter de la unitat nacional combatent dels catalans que pro-

pugnem i defensem.

Coleman, amb la dèria de fer-se bon veure dels amics als quals serveix com a procurador, en l'esmentat article, parlant del company Comerora, diu:

"Per això presenta els grans burgesos i terratinents catalans com a uns bons nois que els de la resta d'Espanya i pretén evitar que el combat es centri fonamentalment contra ells, contra els feixistes catalans".

Els companys del Partit podran comprovar tot seguit la predisposició a la mentida per part del procurador Coleman en llegir el fragment següent de la Conferència pronunciada pel nostre secretari general. Heu's-lo ací:

"Només dues classes poden dirigir la unitat: la classe burgesa, directament o valent-se del partit polític de la petita burgesia i la classe obrera, per mitjà del seu partit únic. Si la unitat és dirigida per la burgesia servirà la política del fet consumat, del canvi de façana. Si la unitat és dirigida per la petita burgesia el resultat seria el mateix, car ja sabem que la petita burgesia, en moments de crisi històrica, fuig de la classe obrera i es lliura a la burgesia. Si la unitat és dirigida per la classe obrera Franco i Falango seran anorrotats, els imperialistes exteriors seran esbandits i els interiors suprimits, la República serà proclamada, la Revolució democràtica espanyola avançarà vers el socialisme i els problemes nacionals hispànics es resoldran definitivament. Aquesta direcció de la unitat cal, però, repetim, guanyar-la".

I el company Comerora va afegir:

"Per assolir la direcció de la unitat, el Partit de la classe obrera ha de realitzar dos objectius: dirigir i unir la classe obrera, dirigir efectivament la lluita nacional"...

"Per a realitzar aquests dos objectius, el Partit de la classe obrera ha de tenir presents les seves possibilitats i les seves limitacions. Què vol dir això? Hem de pretendre, com s'ha pretès, que la unitat compregui totes les classes i estaments? O vol dir que no podem servir dos senyors? que hem d'op-
tar?"

I el company Joan, després d'enumerar les possibilitats i les limitacions que ha de tenir presents el Partit de la classe obrera de Catalunya per a realitzar la unitat nacional combatent dels catalans, va dir:

"Nosaltres podem i hem de dirigir i unir tota la classe obrera. Nosaltres no podem i no hem de pretendre dirigir i unir tota la pagesia, tots els intel·lectuals, tots els burgesos, car per guanyar tots aquests elements hauríem de deixar d'ésser marxistes-leninistes, abandonar l'objectiu fonamental, el que ha de passar per damunt de qualsevol altre i en qualsevol situació: dirigir i unir la classe obrera".

... "El nacionalisme, que ressorgirà més potent que mai, més agressiu que mai, i que es manifestarà en les formes clàssiques d'un anticastellanism furient i contrarevolucionari, si la classe obrera, des d'ara, no pren en les seves mans la bandera nacional. Els dos elements no poden ésser separats de l'acció i de la conducta d'una burgesia que no podrà deixar d'ésser fidel a la seva història. La burgesia catalana va desfermar i va trair el profund moviment nacional de Solidaritat Catalana. La burgesia catalana va co-dirigir i trair el moviment polític del 1917. La burgesia catalana va conspirar amb Primo de Rivera i va ésser la principal força de Berenguer. La burgesia catalana va ésser el darrer "soldat" d'Alfons XIII. La burgesia catalana va organitzar la "isidrada" contra Catalunya i participà en la liquidació de la Generalitat, decretada pels filofeixistes Llorrens i Gil Robles. La burgesia catalana va conspirar amb els generals traïdors i col·laborà amb Franco al llarg de tota la guerra i ha col·laborat encara amb el règim terrorista de Franco i Falango. I la burgesia catalana ha actuat sempre així i ha especulat amb les idees i els sentiments nacionals i espanyols, guida únicament per la idea fixa de dirigir o de participar substancialment en la direcció de l'Estat espanyol. Soria, però, un groller error creure que la burgesia catalana s'ha lligat incondicio-

nalment al règim franquista. Com l'Església catòlica, la burgesia catalana ha tingut cura de matissar, de diferenciar-se, d'oposar-se a les "teories" oficials autàrquiques i nacional-sindicalistes del règim, a "l'excésiva febre" hitleriana del règim. Seriatambé, però, un error creure que la burgesia catalana pot esdevenir una força de xoc contra Franco i Falanga i pel restabliment de la República. Fidel a si mateixa i esperonada pels monopolistes britànics que gaudeixen encara en el seu si de més influència que els nord-americans, la burgesia catalana s'hi serà el principal suport del fet consumat, del canvi de façana, tot i mantenint Franco, mentre la "solució" no hagi madurat. I per a dur a ben fi aquesta política reaccionària, la burgesia catalana, com de costum, tractarà de mobilitzar l'anarco-sindicalisme i el nacionalisme".

El procurador Colomer, conspirador recalcitrant contra la unitat del Partit, comotzinador, per consegüent, de les relacions entre el P.S.U. de C. i el P.C. d'E., llança encara una altra infàmia contra el nostre secretari general, en dir:

"Per això vol enfrontar els obrers catalans amb els obrers de les altres terres espanyoles que la misèria i en molts casos el terror forcen a residir a Catalunya, pretenent aixecar barreres artificials entre els catalans i la resta dels espanyols".

Aquesta infàmia queda, però, fàcilment esmicolada. Car el company Comorera, en estudiar la qüestió nacional, va esclamar,

"d'una vegada per totes, que en parlar dels catalans ens referim sempre als treballadors que viuen a Catalunya, hi hagin nascut o no hi hagin nascut".

Com es pot veure per aquestes mostres i altres que podrien recollir de la col·lecció de mentides servides als militants per Colomer i els altres que per procuració han pretès liquidar el Partit Socialista Unificat de Catalunya, la mentida i la calúnnia és l'única base "teòrica" en la qual recolzen. Unes vegades mentint descaradament i altres amagant i negant la veritat dels fets, com és el cas d'haver manat el propi Colomer que fos cremada l'edició catalana del Manifest Comunista, de Marx i Engels la qual cosa des de les pàgines del mateix número de "Lluita" es pretén negar.

Estem, però, segurs que els militants s'aniran adonant del terrony que tropitgen pel camí que els volen portar els liquidadors del Partit. I que en dia no llunyà castigaran com es mereix els autors d'un tal crim polític.

Perquè Ignaci Gallego no s'autocritica?

per Joaquín Surro. - A la fi els enemics encoberts del

P.S.U. de C. comencen a destapar-se. Fins ara tota la campanya d'infúries havia estat duta a base d'acusar-nos d'enemics del P.C. d'Espanya, però els càlculs els han fallat, per tal com no surten sempre tal com hom espera i aquesta vegada els automàtics de catòtic s'han errat de mig a mig.

No som Comorera, ni Valdés, ni Valdés, ni "els altres que els seguim", els que ens hem equivocat, els que, per desconeixement ideològic del Partit, no hem sabut sumar valors. Són precisament els "infal·libles". Com Ignaci Gallego, posen per cas.

Si Ignaci Gallego es considerés menys infal·lible i fos més intel·ligent s'hauria donat compte que no és el moment més propici per a escriure l'article que ha publicat a l'extraordinari de "Mundo Obrero". Hauria copsat que quan al cap de vuit mesos no s'ha pogut presentar les proves de cap de les "malifotes" ni de cap de les "traïcions" que ens carreguen en compte ell i els que l'han precedit, el millor és callar, puix que si no es calla es corre el risc de fer el ridícul, tot posant al descobert les veritables males intencions dels que ens acusen d'una forma tan barroera i reaccionària.

Si Ignaci Gallego i els altres fossin més ús i democràticament de la crítica i autocritica i honradament se la fossin olles mateixes en treurien moltes ensenyances i arribarien a la conclusió ben clara i ben concreta que ells són els causants de tots els errors que d'un temps ençà el Partit ha comès. I si estudiessin els materials amb tota cura i no els oblidessin tan fàcilment, malgrat haver-los redactat ells mateixos, recordarien de passada que la companya Dolores ha recordat fa temps la dita corvantina "Do

hombres es errar..."

Jo vull recordar, també mal serà de passada, alguns d'aquests errors.

Política d'Unitat Nacional Espanyola. Ignacio Gallego ha estudiat i analitzat si aquesta política estava absolutament d'acord amb els principis marxistes-leninistes?

Dissolució per real decret de la U.G.T. I aquest, Ignacio Gallego? Esque es va estudiar, discutir, etc.? I quan es va veure el error, perquè la base se'n va donar compte, és que Ignacio Gallego es va fer l'autocrítica necessària?

Ingress als Sindicats Verticals. Es que Ignacio Gallego ha llegit la carta de la companya Dolores i la resposta dels redactors de "Mundo Obrero"? Abans d'anar més endavant caldrà fer un aclariment, per si es dona el cas que Ignacio Gallego no se n'ha donat compte:

La línia política del Partit no la marca pas la Redacció d'un diari, sinó la Direcció del Partit. Tot el que es publica en un diari portant-sei d'un partit comunista es fa sota la responsabilitat de la Direcció i no pas de la Redacció del periòdic. Per tant, sentada aquesta responsabilitat, jo en demano:

Si després de tretze anys que diu que el règim franquista és igual que els de Hitler i Mussolini i ara us doneu compte que no havieu comprès exactament el caràcter feixista del règim franquista, com podieu elaborar una línia política justa i de resultats positius?

Si no tan sols no hi ha perspectiva política, sinó que a més s'equivoquen en allò que els passa pel davant del nas, com és possible que puguin seguir dirigint el Partit?

Intent de liquidar el P.S.U. de C. Crec que Ignacio Gallego es deu pensar conèixer bé les teories marxistes-leninistes-stalinistes, que no ha oblidat les consignes de la Internacional Comunista i de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers per la formació de partits d'unitat obrera, dels quals el P.S.U. de C. ha estat el primer exemple i jo demano encara a Ignacio Gallego: si aquesta consigna segueix en peu, si l'Oficina d'Informació en la seva darrera reunió ha continuat donant-la com a imprescindible, a quin cervell per saber que ha arribar l'hora de liquidar el partit que ha realitzat aquesta consigna i que ha donat l'exemple que la unitat de la classe obrera era i és factible en els països capitalistes?

Per què, en comptes de voler anar enrera, no es preocupen de crear les condicions necessàries per afegir a la resta d'Espanya allò que el P.S.U. ha fet a Catalunya? Allò que han fet els Partits Comunistes a les democràcies populars, a la zona oriental d'Àustria?

La famosa Revolució democràtico-burguesa. Ignacio Gallego ha analitzat el resultat de la reunió ampliada del Buró Polític del P.C. d'E., on la qual el secretari general del nostre Partit, company Comorera, es va quedar sol sostenint que no es podia parlar de Revolució democràtico-burguesa? El secretari general del P.S.U. de C. es va quedar sol. Això es va esgrimir com un argument indiscutible per atacar el company Comorera i volent demostrar als companys del Partit la seva incapacitat. Un temps després, el company Vicente Uribe va reconèixer en les columnes de "Mundo Obrero"-naturalment, sense fer-se l'autocrítica deguda-, que qui tenia raó era el company Comorera. I la setmana següent, "Mundo Obrero" continuava donant-li la raó, però, seguint la mateixa tàctica de silenciar els errors, no es feia tampoc un estudi profund del per què s'havia comès. Aquest estudi, que ajudaria els dirigents a ésser-ne i capacitaria els militants per a poder complir la missió que al Partit els encomana, s'omet per raons de supèrbia personal o potser per a enganyar la base del Partit, car d'aquesta manera el Partit és cec i la provocació pot dur-se a terme sense perill d'ésser descobert.

Terminant a la Revolució democràtico-burguesa, vull esmentar l'article que la companya Dolores publicà el passat 14 d'abril a l'òrgan de l'Oficina d'Informació, número 75, en el qual ens parla de lluitar per una "Espanya lliure, per una Espanya democràtica-popular, per una Espanya socialista".

Es clar, doncs, que el company Comorera tenia raó.

Jo demano a tots els companys que procurin llegir els materials esmentats i podran comprovar la veracitat de les meves afirmacions i la manca d'autocrítica en els mitjans

dirigents del moviment comunista espanyol. L'autocrítica és el reconeixement de l'error comès, explicant-ne les causes i trobant-ne les corresponents experiències. Naturalment que per a fer-se una severa i constructiva autocrítica cal ésser un dirigent capaç i honrat i quan aquestes dues condicions o una d'elles manca no es pot estar a la Direcció del Partit.

On és el titisme? Se'ns acusa el P.S.U. de C. de titistes, tot sabent que Tito no va voler acudir a la discussió a la qual fou cridat.

El P.S.U. de C. amb el seu secretari general al cap, demanen i exigeixen la discussió. El P.S.U. de C., amb el seu secretari general al davant, exigeixen la investigació a fons de la vida política, personal i familiar de tots els dirigents del moviment comunista espanyol.

Els inventors de calúmnies, els enemics del P.S.U. de C. són els que s'oposen a la discussió i a la investigació demanada.

Qui són, doncs, els titistes?

La premsa i la seva missió

per Sabí Sureda. - En dels objectius més primordials de la premsa i molt més si aquesta premsa es diu obrera és la d'educar els seus lectors.

El periòdic de la classe obrera i pagesa guia i orienta els seus lectors pel camí que han de seguir en cada moment històric per aconseguir els objectius assenyalats.

Per aquestes raons, la missió dels periodistes d'un òrgan obrer és una missió digna i honrada. El periodista que redacta aquesta premsa ha de tenir una gran seriositat i un gran sentit de responsabilitat. Car el periodista no es deu a ell mateix, sinó als seus lectors. El periodista ha de pensar en tot moment que els seus lectors el llegeixen i l'estudien, car en certa manera és un mestre per a ells, l'educador de centenars i centenars de lectors.

Aquesta missió tan digna i honrada, ha estat oblidada o no l'han apresada mai, els que dirigeixen el setmanari "Lluita" Carrelo ha dirigit aquest setmanari i que embruten el seu nom, tot dient-lo òrgan del P.S.U. de C., han caigut tan avall i d'una manera tan humiliant que fan tornar vermell tota persona honesta.

D'anà que es produí l'actual situació en el nostre Partit i que tant de mal li fa, els directores de "Lluita" han desfermat una grèllora campanya de calúmnies contra el secretari general del P.S.U. de C., company Joan Comorera. El lèxic emprat per aquests aventurers és impropï que sigui imprès en un periòdic que es diu comunista i cal exigir que es tingui una mica més de respecte per aquests lectors honrats que, enganyats o per debilitat, encara els segueixen.

Davant de tanta baixesa, podem dir a tots aquests senyors cretins que han perdut la noció de la dignitat com a periodistes i com a homes:

Parleu de traïció i de titisme. Però qui ha traït? Qui ha caigut en el titisme? Car els pèctodes que vosaltres empreu són del més pur titisme.

Hou impedit, vosaltres o els vostres lacais, que es discuteixin les informacions del secretari general i el grup o militant que ha tingut la valentia de demanar aclariments a ha volgut discutir ha estat expulsat del Partit.

Els vostre lacais han anat a cas dels militants i els han accionat d'una manera encicquista i els han negat fins i tot el dret de parlar dintre llur propi domicili. I el militant que ha tingut el valor de defensar el company Comorera com a secretari general del P.S.U. de C. ha estat expulsat a l'acte.

Parleu de democràcia i aquest mot és constantment escarçat per la vostra ploma i pels vostres llavis.

Parleu de divisió del Partit. Però qui sinó vosaltres l'heu volgut dividir? Cap dels que reconeixen el company Comorera com secretari general no han pensat mai fer un altre P.S.U. de C., car són el veritable P.S.U. de C., el nascut el 23 de Juliol del 1936, el que ha estat Societat Catalana de la Internacional Comunista, cosa que vosaltres teniu molta feina a anagar. Sou vosaltres qui en negar la discussió, heu intentat dividir el P.S.U. de C., però no ho aconseguireu, car arribarà un dia que les masses obreres i pageses de Catalunya ens jutjaran tots.

Dieu que el company Comorera és un traïdor i que caurà, com Tito, a les grapes de l'imperialisme anglo-saxó. Però com es pot parlar ni es pot concebre que un senyor que no ha caigut encara a les grapes de l'imperialisme és ja un traïdor? Cal parlar en present i no pas en futur. I en present, vosaltres no podeu parlar-ne, car no existeix res absolutament de tot el que dieu, fora dels vostres insults.

Heu propagat i propagueu que el P.S.U. de C. té una maduresa política. I precisament els militants que en tenen maduresa política estan al costat del company Comorera, per tal com ell defensa les essències del Partit, la seva llei, i no trafiqueja amb els principis, cosa solemnement condemnada per Lenin.

El periodista que és honrat i té dignitat, que és responsable de la seva missió, polemítica, discuteix, raona, argumenta per tal de convèncer. Però a vosaltres us manca raó, us manquen arguments i per això mentiu, calumnieu, no solament el company Comorera, sinó els militants la vida dels quals, tant política com privada, és neta com una patena.

Si en vosaltres existís un gram de dignitat i d'esperit revolucionari haurieu obert de bat a bat les portes del Partit perquè hi hagués entrat tota la veritat sense engany ni tapadores. Haurieu deixat que cada militant opinés com li hauria semblat, lliurement, sense amenaces ni coaccions de cap mena.

Car el dirigent que té per a què la base del Partit opini i sàpiga la veritat, aquest no és un dirigent polític, ni molt menys marxista-leninista.

Davant, doncs, de l'espectacle que donau fa vuit mesos, ha arribat a la conclusió, en llegir "Lluita", que vosaltres no escriviu pas dictats pel cervell, sinó que només guiats per l'estómac.

Sancho Panza, quan viatjava per terres de la Manxa al costat del seu amo, tota la seva preocupació era de dur les alforges plenes de minestra. I vosaltres feu igual. No sou altra cosa que vulgars Sancho Panza.

SOBRE LA DEMOCRACIA BURGESA.

"Conciliar, unir la dictadura de la burgesia amb la dictadura del proletariat; que n'és de senzill tot això; quina idea filisteia més genial;.....

Aquell que en llegir Marx, no ha comprès que a la societat capitalista, en cada situació greu, en cada conflicte de classes important, només és possible la dictadura de la burgesia o la dictadura del proletariat, no ha comprès res de la doctrina econòmica del proletariat, no ha comprès res de la doctrina econòmica ni de la doctrina política de Marx."

Lenin, abril del 1919

La influència real de un partit es mesura per les accions que és capaç d'organitzar i dirigir.

Stalin, 1925

ELS FETS SÓN TOSUTS.

"La història del nostre Partit -i no solament la història del nostre Partit- ens ensenya que la lògica de les coses és més forta que la lògica de les intencions humanes".

Stalin a Gorqui, 17 de gener del 1930
